

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpat și avocatul acestuia, Popa Marin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2018, în cauza penală în privința lui:

***Grosu Vasile Xxxxx**, născut la xx.xx.xxxx,
originar și locuitor Xxxxx,*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.05.2016 - 26.12.2017;

Instanța de apel: 13.02.2018 - 07.05.2018;

Instanța de recurs: 23.07.2018 - 14.11.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 decembrie 2017 Grosu Vasile a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) și art. 264¹ alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, sub formă de închisoare pe termen de 3 ani cu privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe termen de 1 (unu) ani;

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa cu închisoarea stabilită lui Grosu Vasile a fost suspendată condiționat pe termen de probațiune de 1 (unu) ani;

În baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal, i s-a stabilit pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, ceea ce constituie 10 000 lei, cu privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 (trei) ani.

În baza art. 84 Cod penal prin cumul parțial al pedepselor principale aplicate, s-a stabilit lui Grosu Vasile pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe termen de 3 ani și amendă în mărime 500 unități convenționale (10 000 lei) cu privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 (trei) ani.

În temeiul art. 90 Codul penal, pedeapsa cu închisoare stabilită lui Grosu Vasile a fost suspendată condiționat pe termen de probațiune de 1 (unu) ani.

S-a admis în principiu acțiunea civilă înaintată de partea civilmente responsabilă Prijilevschi Andrei.

Cheltuielile de judecată solicitate de acuzatorul de stat, au fost respinse ca neîntemeiate.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că Grosu Vasile, la 07.01.2016, aproximativ ora 18.00, aflându-se la volanul automobilului de model „Toyota”, cu n/î „XX XX xxx”, se deplasa pe traseul Chișinău - Hîncești, din direcția or. Durlești, spre or. Ialoveni.

În timpul deplasării pe traseul Chișinău - Hîncești, la ieșirea din mun. Chișinău și în apropiere de intrare în or. Ialoveni, conducătorul auto Grosu Vasile nu a manifestat prudență sporită la trafic, a ignorat cerințele pct. 42 din regulamentul circulației rutiere, care prevede că: „1) Determinarea benzilor de circulație se efectuează prin marcaj sau indicatoarele rutiere 5.37.1 -5.41.3, iar în lipsa acestora - de către conducătorii vehiculelor, ținând cont de lățimea carosabilului, gabaritele vehiculelor și intervalele de siguranță necesare. 2) În afara localităților conducătorii trebuie să conducă vehiculele cât mai aproape de marginea dreaptă a carosabilului. 3) Pe drumurile cu circulația dublu sens care au cel puțin două benzi într-o direcție este interzisă intrarea pe partea carosabilului destinată circulației în sens opus, cât și pct. 45 din același regulament, care prevede că: „1) Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. 2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, în consecință a ieșit pe contrasens și a tamponat automobilul de model „Mitsubishi”, cu n/î „XXX xxx”, condus de către Prijilevschi Andrei, care se deplasa regulamentar din sens opus.

În rezultatul tamponării, conform raportul de expertiză medico-legală nr. 458/D din 14.03.2016, pasagerul Grosu Mihail, care se afla în habitacul automobilului de model „Toyota” cu n/î „XXXX xxx”, s-a ales cu vătămare corporală gravă, manifestată prin fractură cominutivă a femurului drept, cu deplasarea fragmentelor; traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală; excoriații la nivelul mâinii și gambei pe dreapta, iar conducătorul auto Prijilevschi Andrei, care conducea automobilul de model „Mitsubishi”, cu n/î „XXX xxx”, conform raportului de expertiză nr. 660/D din 23.03.2016, s-a ales cu vătămare ușoară manifestată prin traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală.

Tot el, Grosu Vasile, după ce a comis accidentul rutier, a fost transportat la Institutul de Medicină Urgentă, situat pe str. T. Ciorbă, 1, mun. Chișinău, unde la 07.01.2016, aproximativ la 19.45, conform procesului verbal nr. 170 din 07.01.2016, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, s-a stabilit că, numitul Grosu Vasile a refuzat testarea alcoolscopică și recoltarea probelor biologice în cadrul examenului medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei.

Acțiunile lui Grosu Vasile au fost calificate în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, după semnele - *încălcarea regulilor de securitate a circulației, comisă de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare care a cauzat din imprudență vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății* și art. 264¹ alin. (3) Cod penal, după semnele - *refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.*

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

3.1. partea civilă Prijilevschi Andrei, care a solicitat casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care a încasa de la Grosu Vasile în beneficiul său suma de 50 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În susținerea apelului a indicat că în urma accidentului rutier el a avut de suferit atât fizic cât și financiar, prin urmare consideră că este echitabil ca inculpatul să-i achite prejudiciul moral solicitat.

3.2. avocatul Popa Marin în numele inculpatului Grosu Vasile, care a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care Grosu Vasile să fie achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal pe motiv că fapta nu a fost comisă de acesta, în rest a menține sentința fără modificări.

În motivarea apelului avocatul a invocat:

- instanța de judecată a dat apreciere juridică greșită circumstanțelor de fapt stabilite în cadrul cercetării judecătorești, toate probele cercetate demonstrează nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 264¹ alin. (3) Cod penal;

- probele puse la baza vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 264¹ alin. (3) Cod penal sunt pur declarative, fără careva suport juridic;

- organului de urmărire penală i-a fost prezentată dovada faptului că Grosu Vasile nu a refuzat de la examenul medical, dimpotrivă la internare în spitalul Institutul de Medicină de Urgență la 07.01.2016 ora 19.08, Grosu Vasile a acceptat prelevarea probelor biologice fapt confirmat prin extrasul din Fișa medicală a bolnavului de staționar care a fost anexată la cererea din 15.03.2016 înregistrată în cancelaria DP;

- referitor la partea vătămată Grosu Mihail, care de la pornirea cauzei penale figura ca conducător al mijlocului de transport, medicii în genere nu l-au supus testării sau examinării medicale în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei, nefiindu-i nici măcar prelevate acele două probe de sânge.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2018, apelul avocatului Popa Marin în numele inculpatului a fost respins ca nefondat.

S-a admis parțial apelul declarat de către partea vătămată Prijilevschi Andrei, s-a casat parțial sentința instanței de fond, în latura civilă, cu pronunțarea în această parte

a unei hotărâri noi potrivit căreia s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată și s-a încasat de la Grosu Vasile în beneficiul lui Prijilevski Andrei suma de 25 000 (douăzeci și cinci mii) lei cu titlu de prejudiciu moral. În rest, acțiunea civilă s-a respins.

Celelalte dispoziții ale sentinței s-au menținut fără modificări.

4.1. Colegiul, în susținerea soluției sale a menționat că instanța de fond, la pronunțarea sentinței corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că Grosu Vasile a săvârșit infracțiunile incriminate. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Analizând declarațiile părții vătămate Grosu Mihail, părții civile Prijilevski Andrei, martorilor Cotelea Gheorghii, Volentir Liviu, Postoronca Lucia, Nagacevski Leonid, expertului Postoronca Veronica, materialele cauzei, inclusiv procesul-verbal de cercetare de la fața locului accidentului rutier din 07.01.2016, procesul-verbal nr. 170 din 07.01.2016 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe analizate, Colegiul a constatat că acestea demonstrează cu certitudine vina inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate și care combat argumentele declarate de către acesta.

Colegiul a conchis că declarațiile depuse de către Grosu Vasile, prin care își recunoaște parțial vina în comiterea infracțiunilor incriminate, sunt declarații ce nu corespund adevărului, fiind depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală și care se combat prin probele analizate și apreciate, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de apel, examinând cauza în limitele apelului depus, a menționat că argumentele invocate de apelant au fost combătute în sentința instanței de fond. Colegiul a indicat că motivele invocate în apel au menirea de a crea aparent o altă versiune decât cele întâmplate, aceste argumente bazându-se pe divergențele din declarațiile martorilor, și anume a medicilor Volentir Liviu, Postoronca Lucia și Nagacevski Leonid. Toți trei au declarat că zilnic au un număr mare de pacienți, astfel că de la data celor întâmplate până la data depunerii declarațiilor în ședința de judecată unele chestiuni au fost uitate. Colegiul a menționat că divergențele constatate nu redau o altă aparență a celor întâmplate, nefiind reținute careva circumstanțe ce ar pune la îndoială declarațiile martorilor menționați (de exemplu situații de conflict dintre inculpat și martorii respectivi).

De asemenea, Colegiul a constatat că prelevarea de sânge și urină preluate de la inculpat a fost necesar întru efectuarea tratamentului medical, medicii își îndeplinesc atribuțiile sale pentru a asigura tratamentul până la însănătoșirea pacientului sau până la trecerea lui în îngrijirea unui alt medic, iar refuzul de la examenul medical în

vederea stabilirii stării de ebrietate a conducătorului mijlocului de transport, reprezintă un drept fundamental al persoanei respective. În acest sens, conducătorul are opțiunea de a da acordul sau a refuza examenul medical, în ambele cazuri suportând consecințele stabilite de lege. De asemenea, la soluționarea chestiunii respective Colegiul a luat în considerație și declarațiile părții civile Prijilevschi Andrei, care a menționat că la data comiterii accidentului rutier, de la inculpat se simțea miros de alcool, astfel analizând critic poziția inculpatului.

Referitor la pedeapsă, Colegiul a conchis că instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului acesteia, corect a aplicat prevederile legale, și în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Colegiul a considerat că instanța de fond corect a conchis că inculpatul trebuie să poarte răspundere penală pentru faptele săvârșite în condițiile indicate, iar îndreptarea și reeducarea lui este posibilă doar cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare. Aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei are ca temei de aplicare raționalitatea executării reale a pedepsei cu închisoare. La caz, instanța a reținut că Grosu Vasile, anterior nu a fost atras la răspundere penală și contravențională, iar partea vătămată careva obiecții față de ultimul nu are. Astfel, s-a constatat că aplicarea art. 90 Cod penal în privința inculpatului ar putea atinge scopurile pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal, soluția primei instanțe fiind aplicabilă cazului.

Cu referire la apelul părții civile Prijilevschi Andrei, Colegiul a concluzionat că acesta urmează a fi admis parțial, iar la stabilirea quantumului prejudiciului moral, a verificat dacă quantumul acestuia este în coraport echitabil cu nivelul (gradul) suportării de către partea vătămată a suferințelor fizice, vârsta părții vătămate, care în mod incontestabil amplifică suferințele morale ale sale, capacitatea făptuitorului de a recupera prejudiciul moral, condițiile socio-economice a societății unde locuiește partea vătămată, aplicarea uniformă a quantumului prejudiciului moral în cazuri comparabile. Reieșind din aceste circumstanțe, Colegiul a considerat necesar de a încasa în beneficiul părții civile suma de 25 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

5. Împotriva hotărârilor emise declară recurs ordinar inculpatul și avocatul acestuia, Popa Marin, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora în partea ce ține de recunoașterea vinovăției și condamnării lui Grosu Vasile în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal, cu pronunțarea unei hotărâri noi în această parte, prin care inculpatul să fie achitat pe motiv că acțiunile acestuia nu întrunesc elementele infracțiunii.

În motivarea recursului se invocă:

- instanțele de fond au examinat probele acuzării, probe care sunt absolut contradictorii între ele, ne făcând trimitere la nici o probă a părții apărării;

- latura subiectivă a infracțiunii incriminate inculpatului se caracterizează prin vinovăție sub forma intenției directe, însă în acțiunile acestuia nu persistă intenția de a se eschiva de la prelevarea probelor biologice;

- procesul-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei din 07.01.2016, întocmit chipurile de medicul Nagacevschi, nu a fost întocmit de ultimul, iar în cadrul cercetării judecătorești a fost constatat că a fost întocmit cu grave abateri de la Regulamentul privind modul de testare alcoolosopică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 296 din 16.04.2009;

- ținând cont de constatările expuse în raportul de expertiză grafoscopică nr. 369 din 10.07.2017, apare întrebarea dacă a avut oare Grosu Vasile posibilitatea să execute semnătura din procesul verbal nr. 170, în prezența asistentului medical cât și a medicului de gardă, adică să contribuie la imitarea semnăturii cu un tempou lent, să se oprească apoi să reia executarea semnăturii din același loc și să o execute cu atâta exactitate, în situația în care acesta se afla în stare de imposibilitate în poziție orizontală culcat pe brancarda spitalicească, având două coaste fracturate;

- declarațiile martorului Volentir Liviu urmează a fi apreciate drept veridice, acesta declarând că pacientul nu era în stare să semneze procesul verbal și pentru el a semnat o rudă, adică rezultă că Grosu Vasile nu a semnat acel proces verbal;

- vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, nu a fost demonstrată prin probe pertinente și concludente, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri așa cum a făcut-o instanța de fond și de apel.

5.1. Pe marginea recursului declarat, procurorul depune referință prin care solicită a fi respins acesta ca vădit neîntemeiat, indicând că instanța de apel în decizia adoptată, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor recurențelor iar motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului.*

Potrivit textului recursului declarat se invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care stipulează

că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel* și când *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, însă Colegiul consideră că aceste temeuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurenților, în sensul că inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

Colegiul penal reține, că instanțele de fond judecând cauza și verificând probele cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția lui Grosu Vasile în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal.

Temeiul invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin decizia adoptată corect a menținut sentința și în partea condamnării lui Grosu Vasile în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal.

Totodată, Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs.

Referitor la temeiul prevăzut de art. 427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală invocat de avocat în recursul său, Colegiul penal menționează că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii” se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Deși se invocă că inculpatul Grosu Vasile nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, Colegiul consideră că instanța de apel întemeiat a conchis că afirmațiile respective nu generează achitarea acestuia precum s-a solicitat în cererea de apel, or în cursul judecării cauzei în apel și în fond au fost prezentate probe care înlătură orice dubiu și dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în cele imputate.

Necătând la faptul că inculpatul vina nu a recunoscut, instanțele de fond au constatat că vinovăția acestuia pe deplin a fost dovedită prin declarațiile martorilor Volentir Liviu, Postoronca Lucia, Nagacevschi Leonid, care au fost audiați în conformitate cu prevederile legale și avertizați asupra răspunderii ce o poartă conform art. 312 Cod penal și materialele cauzei, inclusiv procesul verbal nr. 170 din 07.01.2016 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, care au fost cercetate atât în instanța de fond cât și în cea de apel. Argumentele recursului declarat se bazează pe divergențele în declarațiile martorilor, și anume a medicilor, acest moment fiind indicat și în cererea de apel declarată și asupra căruia instanța de apel s-a expus, toți indicând că zilnic au un număr mare de pacienți, astfel că de la data celor întâmplate până la data depunerii declarațiilor în ședința de judecată unele chestiuni au fost uitate, iar divergențele constatate nu redau o altă aparență a celor întâmplate, nefiind reținute careva circumstanțe ce ar pune la îndoială declarațiile acestora.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, nu poate servi ca temei pentru achitarea acestuia, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vina lui, iar cele invocate de recurenți sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărindu-se scopul evitării răspunderii penale.

Criticile formulate de recurent prin care se invocă aceleași motive ca și în apel, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și ultima le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1., soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea judecătorească în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casarea deciziei recurate. Astfel, Colegiul nu consideră ca fiind necesar de a motiva diferit răspunsul la aceleași argumente invocate în cererea de apel, în contextul oferirii răspunsurilor plauzibile de către instanța de apel.

Elocvente în acest sens, sunt și considerentele Curții Europene, și anume în situația în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele expuse de instanța inferioară.

Din considerentele enunțate, pornind de la corectitudinea și plenitudinea constatărilor realizate de către instanțele de fond privind vinovăția lui Grosu Vasile în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia și individualizarea pedepsei stabilite ultimului, luând în considerare motivarea amplă a deciziei instanței de apel în partea chestiunilor care au fost invocate în recursul ordinar, apreciind că temeiurile pentru recurs, invocate de recurenți, nu și-au găsit

confirmare și nu au fost identificate alte temeuri care, examinate din oficiu, să impună necesitatea casării hotărârii judecătorești atacate, Colegiul penal conchide că recursul ordinar înaintat în cauză urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpat și avocatul acestuia, Popa Marin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2018, în cauza penală în privința lui Grosu Vasile, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 12 decembrie 2018.

Președinte:

Elena Covalenco

Judecători:

Liliana Catan

Iurie Diaconu